

osiguranju toga da ta država članica poštuje vrijednost vladavine prava navedenu u članku 2. UEU-a i obvezujuća su za navedenu državu članicu u smislu da je ona obvezna poduzeti primjerene mjere u svrhu provedbe tih mjerila vodeći računa, na temelju načela lojalne suradnje iz članka 4. stavka 3. UEU-a, o izvješćima koje je Europska komisija sastavila na temelju navedene odluke, osobito o preporukama iz navedenih izvješća.

2. Članak 325. stavak 1. UFEU-a u vezi s člankom 2. Konvencije sastavljene na temelju članka K.3 Ugovora o Europskoj uniji o zaštiti financijskih interesa Europskih zajednica, potpisane u Luksemburgu 26. srpnja 1995., kao i Odluku 2006/928 treba tumačiti na način da im se protive nacionalni propis ili praksa u skladu s kojima su presude u području korupcije i prijevare u vezi s porezom na dodanu vrijednost (PDV) – koje u prvostupanjskom postupku nisu donijela sudska vijeća specijalizirana u tom području ili, u žalbenom postupku, sudska vijeća čiji su članovi izabrani ždrijebom – apsolutno ništavne tako da se predmeti u području korupcije i porezne prijevare, prema potrebi nakon izvanrednog pravnog lijeka protiv pravomoćnih presuda, trebaju preispitati u prvostupanjskom i/ili drugostupanjskom postupku, ako primjena tog nacionalnog propisa ili prakse može stvoriti sustavni rizik nekažnjivosti djela koja čine teška kaznena djela prijevare koja ugrožavaju financijske interese Unije ili korupciju općenito. Obveza osiguranja toga da se ta kaznena djela kažnjavaju kaznenopravnim sankcijama koje su djelotvorne i odvraćajuće ne oslobađa sud koji je uputio zahtjev provjere nužnog poštovanja temeljnih prava zajamčenih člankom 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima pri čemu taj sud ne može primijeniti nacionalni standard zaštite temeljnih prava koji sadržava takav sustavni rizik nekažnjivosti.
3. Članak 2. i članak 19. stavak 1. drugi podstavak UEU-a te Odluku 2006/928 treba tumačiti na način da im se ne protive nacionalni propis ili praksa u skladu s kojima odluke nacionalnog ustavnog suda obvezuju redovne sudove, pod uvjetom da nacionalno pravo jamči neovisnost navedenog ustavnog suda osobito s obzirom na zakonodavnu i izvršnu vlast, kako je propisano tim odredbama. Nasuprot tomu, te odredbe UEU-a i navedenu odluku treba tumačiti na način da im se protivi nacionalni propis u skladu s kojim svako nepoštovanje odluka nacionalnog ustavnog suda koje počinje redovni nacionalni sudovi može dovesti do njihove stegovne odgovornosti.
4. Načelo nadređenosti prava Unije treba tumačiti na način da mu se protive nacionalni propis ili praksa u skladu s kojima redovne nacionalne sudove obvezuju odluke nacionalnog Ustavnog suda i zbog te činjenice te zbog toga što bi u protivnom počinili stegovnu povredu, ne smiju, na temelju vlastite ovlasti, ne primijeniti sudsku praksu uspostavljenu tim odlukama unatoč tomu što smatraju da je ta sudska praksa, s obzirom na presudu Suda, protivna članku 19. stavku 1. drugom podstavku UEU-a, članku 325. stavku 1. UFEU-a ili Odluci 2006/928.

(¹) SL C 288, 26. 8. 2019.
SL C 246, 22. 7. 2019.
SL C 372, 4. 11. 2019.
SL C 54, 17. 2. 2019.
SL C 201, 15. 6. 2020.

Presuda Suda (drugo vijeće) od 16. prosinca 2021. (zahtjevi za prethodnu odluku koje je uputio Corte suprema di cassazione – Italija) – UBS Real Estate Kapitalanlagegesellschaft mbH/Agenzia delle Entrate

(Spojeni predmeti C-478/19 i C-479/19) (¹)

(„Zahtjev za prethodnu odluku – Slobodno kretanje kapitala – Zatvoreni investicijski fondovi – Otvoreni investicijski fondovi – Ulaganja u nekretnine – Porez na upis u zemljišne knjige i porez na prijenos stvarnih prava na nekretninama – Porezna pogodnost ograničena na zatvorene nekretninske fondove – Različiti tretman – Usporedivost situacija – Objektivni kriteriji razlikovanja”)

(2022/C 84/04)

Jezik postupka: talijanski

Sud koji je uputio zahtjev

Corte suprema di cassazione

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: UBS Real Estate Kapitalanlagegesellschaft mbH

Tuženik: Agenzia delle Entrate

Izreka

Članak 56. UEZ-a (koji je nakon izmjene postao članak 63. UFEU-a) treba tumačiti na način da mu se protivi propis države članice koji ograničava pogodnost smanjenja poreza na upis u zemljišne knjige i poreza na prijenos stvarnih prava na nekretninama samo na zatvorene nekretninske fondove uz isključenje otvorenih fondova, pod uvjetom da se te dvije kategorije fondova nalaze u objektivno usporedivim situacijama, osim ako je takav različit tretman opravdan ciljem kojim se nastoje ograničiti sustavni rizici na tržištu nekretnina.

(¹) SL C 357, 21. 10. 2019.

Presuda Suda (četvrto vijeće) od 16. prosinca 2021. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Spetsializiran nakazatelen sad – Bugarska) – kazneni postupak protiv HP

(Predmet C-724/19) (¹)

(„Zahtjev za prethodnu odluku – Pravosudna suradnja u kaznenim stvarima – Europski istražni nalog – Direktiva 2014/41/EU – Članak 2. točka (c) podtočka i. – Pojam „tijelo izdavatelj” – Članak 6. – Uvjeti izdavanja europskog istražnog naloga – Članak 9. stavci 1. i 3. – Priznavanje europskog istražnog naloga – Europski istražni nalog radi dobivanja podataka o prometu i lokaciji povezanih s telekomunikacijama koji je izdao državni odvjetnik određen kao „tijelo izdavatelj” nacionalnim aktom kojim se prenosi Direktiva 2014/41 – Isključiva nadležnost suca u okviru sličnog nacionalnog postupka kako bi se naložila istražna mjera navedena u tom nalogu”)

(2022/C 84/05)

Jezik postupka: bugarski

Sud koji je uputio zahtjev

Spetsializiran nakazatelen sad

Stranka glavnog kaznenog postupka

HP

uz sudjelovanje: Spetsializirana prokuratura

Izreka

1. Članak 2. točku (c) podtočku i. Direktive 2014/41/EU Europskog parlamenta i Vijeća, od 3. travnja 2014., o Europskom istražnom nalogu u kaznenim stvarima treba tumačiti na način da mu se protivi to da državni odvjetnik tijekom prethodne faze kaznenog postupka bude nadležan za izdavanje europskog istražnog naloga, u smislu te direktive, s ciljem dobivanja podataka o prometu i lokaciji koji se odnose na telekomunikacije, kad je u okviru sličnog nacionalnog postupka donošenje istražne mjere radi pristupa takvim podacima u isključivoj nadležnosti suca.
2. Članak 6. i članak 9. stavke 1. i 3. Direktive 2014/41 treba tumačiti na način da činjenica da je tijelo izvršitelj priznalo europski istražni nalog izdan radi dobivanja podataka o prometu i lokaciji koji se odnose na telekomunikacije ne može zamijeniti zahtjeve koji se primjenjuju u državi izdavateljici, kad je taj nalog nepravilno izdao državni odvjetnik, ako je u okviru sličnog nacionalnog postupka donošenje istražne mjere radi dobivanja takvih podataka u isključivoj nadležnosti suca.

(¹) SL C 413, 9. 12. 2019.